

Денісенко В. А.

*здобувач кафедри конституційного та адміністративного права
Запорізького національного університету
м. Запоріжжя, Україна*

МОДИФІКАЦІЯ КЛЮЧОВИХ ЗАВДАНЬ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ

Сучасному етапу розбудови України притаманний надзвичайно стрімкий розвиток сфери інформаційних технологій, внаслідок чого цифрові технології стали основою трансформації всіх сфер суспільного життя, що не може не відобразитися на ефективності сфери забезпечення національної безпеки України та не впливати на її результативність.

Між тим, говорячи про завдання забезпечення національної безпеки України в умовах цифрової трансформації, необхідно передусім вказати, що в цілому зазначена проблема розроблена ще недостатньою мірою, про що свідчить, зокрема, й той факт, що до теперішнього часу відсутня єдина точка зору щодо визначення вказаних дефініцій. При цьому, видається, істотне значення для розкриття змісту забезпечення національної безпеки України в умовах цифрової трансформації має питання модифікації ключових завдань забезпечення національної безпеки держави.

Зазначимо, що О.П. Дзьобань обґрунтовує позицію щодо того, що головними складовими національної безпеки виступають безпека особистості, безпека держави і безпека суспільства. При цьому, їхнє місце та роль є динамічними і визначаються характером суспільних відносин, політичним устроєм, ступенем внутрішніх і зовнішніх загроз [7, с. 78]. А тому видається, у вирішенні питання модифікації ключових завдань забезпечення національної безпеки держави слід виходити із того, що в основі національної безпеки закладено такі складові: безпека особи, її прав і свобод; безпека суспільства, його матеріальних і духовних цінностей; внутрішня і зовнішня безпека держави.

Між тим, рівень безпеки особи, суспільства і держави, який найбільшою мірою відповідає потребам суспільства, на думку багатьох науковців, досягається шляхом реалізації комплексу заходів, спрямованих на запобігання та нейтралізацію різноманітних загроз його стабільному стану. Стабільність суспільства безпосередньо залежить від інтегруючого потенціалу влади, характеристик політичної системи суспільства, які проявляються в її адаптаційних можливостях перед викликами та загрозами [2].

Слід зазначити, що національну безпеку прийнято поділяти на два різновиди – внутрішню та зовнішню, базуючись на територіальних кордонах держави. Однак на теперішній час день розмежування між цими двома типами безпеки є не зовсім чітким. При цьому, в контексті процесів глобалізації світового розвитку з'являється все більше нових загроз для нормального функціонування особистості, суспільства і держави, що змушує Україну рухатися до формування нової державної політики у сфері забезпечення національної безпеки.

У вказаному аспекті слід констатувати, що існуюча система національної безпеки, якої було розбудовано в попереднє століття, стала виявляти дисфункцію, оскільки, з одного боку, почали модифікуватися традиційні загрози, а з іншого – з'явилися нові, яких породжено безпосередньо глобалізованим середовищем. Відповідно, постало питання створення нової моделі національної безпеки, яка була би похідною від модифікованих традиційних та специфічних (нових) глобалізаційних викликів [12].

Як видається, специфікою національної моделі національної безпеки України є її спрямованість, насамперед, на забезпечення внутрішньої безпеки [8; 9; 10; 11]. Видається, ключовими складовими забезпечення внутрішньої безпеки є: успішність впровадження економічних реформ; мінімізація гострих соціальних конфліктів; сприяння захисту духовних, інтелектуальних і культурних цінностей; сприяння модернізації армії та оборонного потенціалу в цілому; захист життя, здоров'я, прав і свобод людини; збалансованість регіональної політики. Показово, що розбудова демократичної держави ставить Україну перед вимогою щодо підтримання оптимального балансу та єдності між центром та регіонами, для яких характерні різні соціальні, економічні та етнополітичні умови.

Відзначимо, що горюючи про мету забезпечення національної безпеки держави, В.І. Білий та В.М. Михальчук вказують, що стратегічна мета забезпечення національної безпеки у сфері державної та суспільної безпеки обумовлена національними інтересами України у внутрішньополітичній сфері, до яких відноситься збереження конституційного устрою, підтримка громадянської та національної злагоди, єдність правового простору [1, с. 97].

Беззаперечно, питання забезпечення національної безпеки є стратегічно важливим та довгостроковим завданням. Вирішення цього завдання передбачає розробку концепції державної безпеки та затвердження стратегії державної безпеки, а також реалізацію політики, спрямованої на їх втілення. Забезпечення національної безпеки здійснюється на всіх рівнях держави за допомогою відповідних структур та методів.

Діяльність, спрямована на забезпечення національної безпеки України, є різноплановою, однак при цьому можемо умовно окреслити її провідні орієнтири: здійснення вчасного прогнозування та своєчасне виявлення зовнішніх та внутрішніх загроз безпеці України, проведення оперативних і довготривалих профілактичних заходів та заходів щодо їх

нейтралізації; здійснення вчасного прогнозування та своєчасне виявлення зовнішніх та внутрішніх загроз безпеці України, проведення оперативних і довготривалих профілактичних заходів та заходів щодо їх нейтралізації; створення та підтримка на належному рівні готовності сил і засобів забезпечення безпеки; здійснення керівництва силами і засобами безпеки у повсякденній діяльності та в умовах надзвичайних ситуацій; реалізація комплексу заходів щодо відновлення повноцінного функціонування об'єктів безпеки в регіонах, що постраждали від надзвичайної ситуації; участь у діяльності у сфері забезпечення безпеки за межами України відповідно до міжнародних договорів.

Відповідно до зазначених складових, визначають такі основні завдання щодо забезпечення національної безпеки України: забезпечення суверенітету та цілісності вітчизняних територій; ефективне управління розвитком економічної сфери, проведення незалежного та соціально орієнтованого економічного курсу; подолання науково-технічної та технологічної залежності України від зовнішніх джерел; забезпечення на території України особистої безпеки людини та громадянина, їх конституційних прав та свобод; удосконалення системи державної влади, місцевого самоврядування та вітчизняного законодавства, формування гармонійних міжнаціональних відносин, укріплення правового порядку та збереження соціально політичної стабільності суспільства; забезпечення неухильного дотримання законодавства всіма громадянами, посадовими особами, державними органами, політичними партіями, громадськими та релігійними організаціями; забезпечення рівноправного співробітництва України, передусім з провідними державами світу; підйом та підтримка на достатньо високому рівні військового потенціалу держави; укріплення режиму нерозповсюдження зброї масового знищення; прийняття ефективних заходів щодо виявлення, попередження та припинення розвідувальної діяльності іноземних держав, спрямованих проти України; докорінне поліпшення екологічної ситуації в країні.

Разом із тим, поглиблений аналіз функціональних основ забезпечення національної безпеки України в умовах цифрової трансформації [3; 4; 5; 6] дозволяє констатувати, що ключові завдання забезпечення національної безпеки України в умовах цифрової трансформації мають полягати у створенні ефективної та дієвої системи суб'єктів забезпечення національної безпеки (розмежуванні компетенцій та повноважень), налагодженні їх взаємодії та координації діяльності, розробці системи заходів, спрямованих на забезпечення національної безпеки на зовнішньому та внутрішньому рівнях, а також планів її реалізації, формуванні державної політики, яка надасть можливість ефективно реалізовувати заходи у відповідній сфері, формуванні ефективної нормативно-правової бази з метою регулювання суспільних відносин та забезпеченні умов для практичної реалізації законодавства у відповідній сфері, модернізації системи державної безпеки, особливу продовженні цифрової трансформації регіонів, створенні чітко

визначеної та зрозумілої системи профілактичної роботи в країні, спрямованої на підвищення патріотичної та правової свідомості громадян.

Література:

1. Білий В.І., Михальчук В.М. Основні напрями забезпечення національної безпеки держави. Інвестиції: практика та досвід. 2021. № 17. С. 92–98.

2. Варналій З.С., Буркальцева Д.Д., Наснко О.С. Економічна безпека України: проблеми та пріоритети зміцнення: монографія. Київ: Знання України, 2011. 299 с.

3. Доронін І.М. Національна безпека України в інформаційну епоху: теоретико-правове дослідження: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.01. Київ, 2020. 539 с.

4. Загурська-Антонюк В.Ф. Державне управління національною безпекою в умовах геополітичних загроз: автореф. дис. ... д-ра наук з держ. упр.: 25.00.05. Київ, 2021. 45 с.

5. Золотар О.О. Правові основи інформаційної безпеки людини : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2018. 479 с.

6. Кобко Є.В. Адміністративно-правовий механізм забезпечення національної безпеки держави : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2023. 400 с.

7. Національна безпека: світоглядні та теоретико-методологічні засади: монографія / за заг. ред. О.П. Дзьобаня. Харків : Право, 2021. 776 с.

8. Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII. *Голос України*. 07.07.2018. № 122.

9. Про Стратегію кібербезпеки України: Указ Президента України від 26.08.2021 № 447/2021. *Офіційний вісник України*. 2021. № 70. Ст. 4417.

10. Про Стратегію національної безпеки України: Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. *Офіційний вісник України*. 2020. № 75. Ст. 2377.

11. Рішення Ради Національної безпеки і оборони України від 25 березня 2021 року «Про Стратегію воєнної безпеки України» : Указ Президента України від 25.03.2021 р. № 121/2021. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1212021-37661>

12. Рокоча В.В. Трансформація системи національної економічної безпеки в умовах глобалізації світової економіки. *Економічна безпека*. 2014. № 10. С. 71–78.